

Baldvini Cabilliavi E Soc. Iesv Magdalena

Cabilliau, Baudouin

Antwerpen, 1625

Elegia X. E creaturis speculum sibi in eremo Magdalena conficit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70461](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70461)

ELEGIA X.

*E creaturis speculum sibi in eremo
MAGDALENA conficit.*

MAGDALIS vt fixit Phocæo littore puppim,
 Quærit inaccesso deuia tesqua solo:
 Et deserta suis indagat idonea cœpris,
 Quæque nouant questus tristia regna suos.
 Nesciaque ignotis palatur Magdala campis;
 Aërio tandem restitit ægra iugo.
 Natiua hîc mûdi sibi quidquid adumbrat imago,
 Dædaleâ artificis mente repingit Amor.
 Si legit astra, Poli spes sera deurit amantem;
 Sin terras, memorem pristina noxa grauat.
 Noctis amans clausum si vesper inumbrat O-
 lympum;
 Par, ait, heu! animam nubilat umbra meam.
 Si roseo thalamo crocæque è nube renascens
 Purpureis orbem lustrat Eoüs aquis;
 Par mihi lumen, ait, radians affluit I E S V S,
 Discussitque meo nubila clausa sinu.
 Intexit fuluo radio Sol cærule mundi,
 Pallidaque auricomis astra triumphat equis?
 O iubar! exclamat; cur non par mutor in astrum?
 Aeternoque parem fidere duco diem?
 Si qua micat, tremuloq; vibrans conuiuet oculo
 Stella vigil, terras dum sopor vduus habet;
 Nox speculum, fax stella meo præluceat Amoris
 Cura silet mundi, sed vigil ardet Amor.
 Sin pernox tacitos exsudat Cynthia rores;
 Triste silens fluidis rorat & illa genis:

Distillatque pares humenti lumine lymphas;
 Nulla sed his crescit florea messis aquis.
 Teligero in saltu si damula cincta periclis,
 Palpitat imbelli cum grege iussa mori;
 Sollicitusve lepus frondenti pullulat antro,
 Præcipiti que secat roscida prata fugâ,
 Et trepidans trepidante solo tremit ora Ly-
 cicæ;

Hic timor ah animi, dixit, imago mei est.
 Sicubi debellat cæcum nox frondea solem,
 Excludit que hilarem silua maligna diem;
 Sic memini, (meminisse dolor) pro crimem &
 error!

Depulit immemori pectore noxa Deum.
 Baccatis si terra virens pallefcit oliuis;
 Inde suis flammis pabula grata legit.
 Sirius apricis si collibus incoquit vuas;
 Vult sibi mite coquat lacryma cruda merum.
 Aërios pendente viâ gens plumea campos
 Si secat, & pennâ remige tranat iter,
 Nubila que umbrosis subtexit cærulea pennis,
 Ingeminans querulos ad sua plectra modos;
 Sic volucris lusit lasciuia licentia cursu,
 Vnde leui è ludo fera querela gemat.
 Lubricus obliquo si labitur agmine serpens,
 Aut violat castas hydrus adulter aquas;
 Sic mundi malè-suadus amor subrepsit & error,
 Vnde meum temerant atra piacula finum.
 Rupe cauâ si lympa salit, vitreâ que latebrâ
 Naiados è greinio prata per vda fugit;
 Sic mæror geminos vbi lumina vertit in amnes,
 Ora per & pectus lacryma prona fluit.

Anguis

Anguipedes hederas notat, auricomosque co-
rymbos,

Quæis nubit viridi silua marita proco?

O cur non molli mea & induo brachia nodo,

Aureus vnde sacri fructus amoris eat?

Si teneras violas & florum pabula rores

Prata per & campos Dædala libat apis;

Narcissoque, crocoque, rosaque, & flore cyperi,

Ceu nardo, ambrosius Magdalin afflat odor:

Deque fanis apium quid nescio dulce regustans,

Ore, oculis, animo gaudia blanda bibit.

Si cælum irritat audaci in nubila saxo,

Adfultatque alto terra superba iugo;

Sic mihi diu tumido turrita superbia fastu

Pænè giganteâ rescidit astra manu.

Vos testes Solymi scopuli, (modò sensus in illis)

Quæque Palæstino mœnia monte sedent:

Si qua tremens viridi fors palpitat vmbra sub
orno;

Magdala sic dubio cor micat iccta metu.

Quot caput hirta Ceres duris inspicat aristis:

Tot stimulis mœrorum pectora læsa ferit.

Obuia si rupes vocalem è rupibus echo

Euocat; heu! mœstis aggemit agra modis.

Si prædam viduis euerrunt retia stagnis;

Ah! gemit, hæc vitæ pristina forma meæ est.

Quot steriles sulcis exscindit arator auenas;

Tot legit illa suis crimina vultu fibris.

E ramo in ramum si penniger euolat oscens;

E venâ in venam sic abit ales Amor.

Si nemora iccta gemunt circum bacchantibus

Austris;

Lucti-

Luctifonum gemitum Magdala rauca sonat,
Denique fors variis quidquid dedit obuia campis,
Id dolor, aut iusti causa doloris Amor.

ELEGIA XI.

MAGDALENA *ad Crucis effigiem deliquium passa, recreatur.*

Hic ubi frondentes late nemus explicat
vmbas,

Et Deyas vmbroso ludit amœna solo,
Eximiumque caput malus sustollit ad auras,
Malus inauratis ambitiosa comis;
Magdala frondosam supplex accumbit ad aram,

Crux cui sanguineis purpurat vncta notis:
Vitalesque sacra decerpit ab arbore fructus,
Quales sanguinea de trabe spondet Amor:

Et modo concretos informi puluere crines,
Et modo corda legit saucia delacrymans.

Nunc oculis oculus, nunc frons sedet obuia fronti,
Nunc gena iuncta genis, nunc labra mista labris.

Purpureas quoties emulget ad oscula plagas,
Impia qua bipatens diffidit hasta latus!

O quoties! quoties oculis sitientibus imbres
Imbibit ab spinis, spinigerisque comis!

Amplexuque iterum stringens lacrymosa Ma-
gistrum,

Implicat ora labris, implicat ora genis.
Oscula dat manibus, pia diuidit oscula plantis;
Nec fatiant auidam suauia mille sitim.

O quoties plangensque, gemenisque, querens-
que, & anhelans

Suspi-